

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/66/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120344306
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120344306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Q. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., T. XXX, právne zastúpený: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.668,80 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 25. októbra 2021 č.k. 11C/58/2020-176 v spojení s opravným uznesením z 03. februára 2022 č.k. 11C/58/2020-207, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu na uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.668,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 28.07.2020 do zaplatenia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (výrok I.). Podľa § 255 ods. 1 CSP úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi stranami sporu bola dňa 27.06.2014 uzatvorená úverová zmluva č. SUA 14/002523, ktorá svojím obsahom a charakterom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a Zmluvy o zriadení záložného práva č. SUA 14/002523 a to vzhľadom k tomu, že žalovaný poskytol žalobcovi účelový úver vo výške 5.500,- Eur na úhradu ceny predmetu financovania - motorového vozidla značky Suzuki Grand Vitara Diesel 06-1.9. Medzi stranami nebolo sporným, že žalovaný poslednú splátku vo výške 667,52 Eur uhradil dňa 22.02.2018 s tým, že k splateniu istiny došlo dňom 20.03.2018 a k pripísaniu na účet žalovaného dňa 21.03.2018 (v rozsudku súdu prvej inštancie v bode 51. je nesprávne uvedený rok 2017 - poznámka odvolacieho súdu). Nepovažoval za dôvodnú žalobu, že dohoda o odplate je v úverovej zmluve podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatná pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. Úroková sadzba dojednaná v zmluve vo výške 19,906640 % nie je v rozpore s dobrými mravmi, keďže v konaní bolo preukázané, že priemerná úroková sadzba bánk v danom období a pre daný typ úveru bola vo výške 10,66 %, čo znamená, že dojednaná úroková sadzba nepresahuje dvojnásobok priemeru bánk, ktorý by bol v danom prípade 21,32 % (10,66 % x 2). Podporne vychádzal z podmienok § 1 ods. 4 nariadenia č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého priemerná hodnota RPMN- spotrebiteľských úverov bánk so zabezpečením alebo lízingom vo výške od 500,- Eur - 6.500,- Eur bola 28,42 %, ako bola aj v zmluve dojednaná. Vykonaným dokazovaním ďalej zistil, že v zmluve neabsentujú predpoklady použité

na výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Z predloženého Formulára - štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch zistil, že RPMN vo výške 21,79 % bola vypočítaná pre výšku úveru, počet, výšku a termíny splátok, keď zahŕňa všetky náklady s výnimkou úhrady za poistenie výdavkov a platieb, ktoré je spotrebiteľ povinný uhradiť v prípade omeškania.

3. Na základe uvádzaných skutkových tvrdení v žalobe nebolo zistené, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. že by neobsahovala informácie o výške poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe a žalobca bol povinný uzavrieť okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj zmluvu o zriadení záložného práva k hnutelnej veci, t.j. k motorovému vozidlu. Podľa časti 4 bod 4.1 Zmluvy o zriadení záložného práva záložca sa zaviazal uhradiť všetky náklady spojené s registráciou záložného práva v registri záložných práv. Žalobca bol teda povinný uhradiť poplatok za registráciu záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa Sadzobníka pre výpočet odmeny notára za notársku činnosť, ktorý tvorí prílohu vyhlášky MS SR č. 31/1993 Z.z. vo výške 49,79 Eur a za výmaz záložného práva v zmysle citovanej vyhlášky žalobca uhradil sumu 16,60 Eur. Žalobca a žalovaný sa odvolávali na Smernicu č. 2008/48/ES, a to konkrétne na bod 20. preambuly, prípadne na článok 3 písm. g) Smernice na možné posúdenie tzv. doplnkovej zmluvy. Vzhľadom k tomu, že notárske poplatky vznikli v súvislosti s uzatvorením zmluvy o zriadení záložného práva a po uzavretí zmluvy o úvere, nemohli byť tieto notárske poplatky žalovanému známe, ak ani pokiaľ by uvedenú zmluvu považoval za doplnkovú zmluvu v zmysle tvrdení žalobcu. Notársky poplatok za výmaz záložného práva nemohol byť známy v čase uzatvorenia zmluvy žalovanému vôbec.

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že boli dodržané ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 126/2010 Z.z., keďže na základe podmienok uzavretého zmluvného vzťahu bolo zrejmé, že prvá splátka bola splatná 25.07.2014 a konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 25.06.2018 s počtom splátok 48. Taktiež nedošlo k porušeniu podmienok § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko medzi stranami nebolo sporné, že úver bol žalobcovi poskytnutý prostredníctvom finančného agenta (predajcu) - spoločnosti AUTOCENTRUM AAA Auto, a.s.

5. Pokiaľ žalobca v podanej žalobe uvádzal, že žalovaný hrubo porušil okolnosti z hľadiska podmienok ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., tieto neboli v konaní preukázané. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný skúmal finančné záväzky klienta, pomery klienta, pričom pravdivosť uvádzaných údajov žalobca potvrdil svojim podpisom v Matričnom liste klienta. Žalobca už bol klientom žalovaného aj v minulosti, kedy úverové zmluvy plnil riadne a včas, v dôsledku čoho bol vyhodnotený ako „dobrý klient“. Pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy žalovaný posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu poskytnutia úveru, výšku úveru, jeho príjem. Vychádzal pritom z informácií poskytnutých žalobcom v Matričnom liste, že tento je podnikateľom - živnostníkom, výška mesačného príjmu predstavuje 1.000,- Eur, mesačné náklady domácnosti sú vo výške 150,- Eur, ostatné mesačné splátky 40,- Eur + zisťoval kreditné skóre na základe štatistického modelu, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov klienta. Žalovaný overoval schopnosť splácať úver v jemu dostupných registroch, o čom predložil ako dôkaz databázu neplatičov - SOLUS. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca splácal poskytnutý úver riadne a včas, poslednú splátku uhradil predčasne dňa 22.02.2018 vo výške 667,52 Eur. Preto v danom prípade nemohli byť na okolnosti prejednávanej veci aplikované závery v žalobcom poukazovaných rozhodnutiach Krajského súdu Trenčín sp.zn. 27CoCsp/2021 a Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11CoCsp/51/2020.

6. Proti rozsudku prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil podmienky vyplývajúce z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by si overil jeho príjem a výdavky v čase uzatvorenia zmluvy úvere. Vychádzal pritom iba z údajov a informácií poskytnutých ním v Matričnom liste, podľa jeho názoru mal žiadať od neho napríklad kópiu/rovnopis podaného daňového priznania alebo minimálne potvrdenie od príslušného daňového úradu o výške daňovej povinnosti, údajov zo Sociálnej poisťovne a podobne. V tejto súvislosti poukázal na článok 8 ods. 1 Smernice č. 2008/48. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že vychádzal z nesporného tvrdenia, že bol už v minulosti klientom žalovaného a že poskytnuté úvery splatil riadne a včas, považoval za vágne tvrdenia, z ktorých nie je zrejмый vplyv na súdny záver o tom, či žalovaný hrubo neporušil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou. Obdobne súd vychádzal aj pri skúmaní jeho výdavkov tak, ako je konštatované v bode

58. odôvodnenia rozsudku. Nebol mu doručený žiadny dôkaz žalovaného o tom, že by žalovaný overil jeho výdavky v databáze SOLUS. Jemu bol doručený iba dôkaz, na ktorý súd prvej inštancie odkazuje v bode 35. a v bode 20. odôvodnenia. V tejto súvislosti poukázal na článok 8 ods. 1 Smernice č. 2008/48/ES a na ust. § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. aj na rozsudok SD EÚ č. C-449/13. Smernica umožňovala posudzovať bonitu spotrebiteľa len na základe informácií získaných od spotrebiteľa, ale len za 2 predpokladov, a to 1. že tieto informácie sú „dostatočné“ a že 2. „k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy.“ Žalovaný posudzoval jeho bonitu (príjmy aj výdavky) len a výlučne z jeho vyhlásení, tieto skutočnosti si žiadnym spôsobom neoveril. Vo veci rozsudku SD EÚ z 10. júna 2021 vo veci C-303/2020 Súdny dvor považuje povinnosť veriteľa posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa za takú, ktorá má podstatný význam, v tomto kontexte sankciu zániku nároku na úroky za primeranú, pričom poukázal na ďalšie závery vyjadrené v rozsudkoch SD EÚ vo veci C-303/2020 a C-679/18. Poukázal taktiež na uznesenia Ústavného súdu SR I.ÚS 348/2016 z 01. júna 2016, a to body 41.1 až 43.3 odôvodnenia, v ktorých Ústavný súd SR vyčerpávajúco zhrnul judikatúru najvyšších súdnych autorít SR a ČR v otázke toho, či je potrebné vykladať právne predpisy len z hľadiska textu zákona, alebo podľa zmyslu a účelu zákona a jednoznačne sa priklonil k druhému výkladu. Opätovne poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Žiline v rozsudku sp.zn. 11CoCsp/51/2020 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 17.12.2020 č.k. 11CoCsp/60/2020. Nepovažoval za správny záver súdu prvej inštancie pri posudzovaní podmienok náležitostí spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z.z. Zákon nelimituje, či sa má jednať len a výlučne o poplatky za notára podľa zmluvy o úvere, keď podľa jeho názoru sa tieto ustanovenia majú vykladať podľa zmyslu a účelu a sa majú vzťahovať aj na uzavretú zmluvu o zriadení záložného práva. Poukázal na znenie zmluvy o zriadení záložného práva v časti 4, bod 4.1 súvisiace s hradením nákladov spojených s registráciou záložného práva v registri záložných práv, keď formálnym výkladom sa jedná minimálne o poplatky vznikajúce v nepriamej súvislosti so zmluvou o úvere. Je zrejmé, že v zmysle Smernice č. 2008/48/ES sú tieto poplatky vyňaté z pojmu „celkové náklady“, ale vyžaduje sa, aby bol spotrebiteľ o týchto poplatkoch špecificky informovaný. Vo vzťahu k uvedenému posúdeniu poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-127/15 pri výklade definície pojmov zmysle článku 3 písm. c) a článku 3 písm. g) Smernice. Aj v zmysle rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15 neuvedenie informácie o výške poplatku za úkony u notára mohlo spochybníť a spochybnilo jeho možnosť ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku v zmysle výkladu práva prezentovaného súdom prvej inštancie v bode 55. odôvodnenia rozsudku, čo by znamenalo, že žiaden veriteľ by nikdy nemohol uviesť poplatky za notára, pretože by ich nikdy nevedel, pretože ich účtuje notár a nie veriteľ. Zákon aj Smernica pritom uvedenie týchto poplatkov veriteľom priamo požadujú. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Uviedol, že pred uzatvorením úverovej zmluvy dôsledne a zo všetkých dostupných zdrojov skúmal bonitu žalobcu ako klienta, keby tieto informácie neoveroval, nemal by ako do Matričného listu zmluvy uviesť, že žalobca je podnikateľom, výšku jeho príjmu, rodinný stav, vyživovacia povinnosť a výšku nákladov. Poskytnuté informácie si obratom overoval v dostupnom registri SOLUS, ktorý neposkytuje písomné potvrdenie o realizovanom dotaze, preto nemal ho ako dôkaz predložiť, nakoľko strana sporu, ktorá tvrdí určitú negatívnu skutočnosť, nenesie ohľadom tejto skutočnosti dôkazné bremeno. Vychádzajúc z podmienok § 7 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. na získanie informácie o žalobcovi využil všetky dostupné zdroje a registre, pričom bolo predovšetkým úlohou žalobcu, aby mu ako veriteľ uviedol pravdivosť všetkých komplexných informácií o výške svojich príjmov a výdavkov, čo samotný žalobca ani nepoprel a nespochybnil, a čo potvrdil vlastnoručným podpisom na prehlásení v Matričnom liste. Poukázal ďalej aj na výklad ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., kde v prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, podľa intenzity porušenia takejto povinnosti zákonodarca spája aj rôzne právne dôsledky. Domnieva sa, že pri skúmaní bonity žalobcu postupoval s najvyššou možnou mierou odbornej starostlivosti, keď vykonal dôkaznú analýzu preverovania bonity klienta tak z informácií ním poskytnutých ako aj údajov z registrov. Nestotožnil sa s odvolaním žalobcu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle citácie tohto zákonného ustanovenia jemu v čase uzatvorenia zmluvy neboli známe poplatky notára a nebola ani jeho povinnosťou, aby sa s ich výškou a zmenami pravidelne oboznamoval, preto z uvedeného dôvodu nemohli byť v úverovej zmluve uvedené. Okrem uvedeného je nutné dodať, že výška notárskych poplatkov závisí od hodnoty zabezpečovanej pohľadávky, je preto nemožným, aby zmluva obsahovala fixné poplatky notára, nakoľko sa jedná o veľmi širokú škálu hodnoty úveru, ktorý býva záložnou zmluvou zabezpečovaný. Žiadny právny predpis mu neprikazuje, aby ovládal vyhlášku č.

31/1993 o odmenách a náhradách notárov. V tejto súvislosti poukazuje na závery vyjadrené v rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30.11.2021 sp.zn. 10CoCsp/18/2021.

8. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v tzv. replike) uviedol, že v prípade skutočností uvádzaných žalovaným vo vyjadrení ohľadom notárskych poplatkov považuje za prostriedky procesne obrany, ktoré mohol žalovaný uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní sú neprípustné v zmysle § 366 CSP. Poukázal na výklad právnych noriem v zmysle zákona č. 1/1993 Z.z. a na rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“, keď spotrebiteľský právny vzťah zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Opätovne poukázal na skutočnosti, akým spôsobom sa overujú príjmy a výdavky spotrebiteľa pri uzatvorení spotrebiteľského vzťahu s požiadavkou na článok 8 ods. 1 Smernice 2008/48/ES v nadväznosti na už citovaný rozsudok SD EÚ vo veci C-449/13. Formulár - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere boli mu predložené až po podpise zmluvy.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

10. Záver súdu prvej inštancie, ktorý v bode 58. odôvodnenia dospel k záveru, že žalovaný splnil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., keď pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, na základe čoho nebolo dôvodné vysloviť, že v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov a zároveň záver vyjadrený v bode 55. odôvodnenia na základe vyhodnotenia skutkových okolností, že spotrebiteľský úver obsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z.z., považoval odvolací súd za správny. Vo vzťahu k ostatným skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie vyslovených v bodoch 52., 53., 54., 56., 57. - námietky premičania, posúdenia náležitostí uzavretej spotrebiteľskej zmluvy v zmysle podmienok § 9 ods. 2 písm. j), f), c) zákona č. 129/2010 Z.z., prípadne posúdenia platnosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca na základe podaného odvolania vecnú správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní nenamietal.

11. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 27.06.2014 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená Úverová zmluva č. SUA14/002523, na základe ktorej bol veriteľom dlžníkovi poskytnutý úver v celkovej výške 5.500,- Eur, ktorý (podľa bodu 4.) sa zaviazal dlžník splácať s mesačnou splátkou 166,88 Eur, s dátumom prvej mesačnej splátky dňa 25.07.2014, počtom splátok 48 a v zmluve stanovenou konečnou splatnosťou úveru 25.06.2018. Z výsledkov vykonaného dokazovania ďalej vyplýva (nebolo sporným), že žalovaný poslednú splátku vo výške 667,52 Eur uhradil dňa 22.02.2018 s tým, že k splateniu istiny došlo dňom 20.03.2018 a k pripísaniu na účet žalovaného dňa 21.03.2018, na základe čoho konštatoval, že dlžník (žalobca) uhradil dlh ešte pred dohodnutým termínom jeho splatnosti. V súvislosti s namietaným (žalobcom na základe podanej žaloby a v priebehu konania) porušením podmienok ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „ZoSÚ“) zistil, že pred uzatvorením zmluvy žalovaný posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcu ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu poskytnutého úveru, výšku úveru a jeho príjem. Vychádzal pritom z informácií poskytnutých žalobcom v Matričnom liste, v ktorom žalobca uviedol, že je podnikateľom - živnostníkom, že jeho výška mesačného príjmu predstavuje 1.000,- Eur mesačne, skúmal aj jeho výdavky, pričom podľa tvrdenia žalobcu mesačné náklady na domácnosť predstavujú 150,- Eur, ostatné mesačné splátky 40,- Eur, pričom zisťoval aj kreditné skóre na základe štatistického modulu, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov klienta, so zistením skutočností ohľadom osobného stavu, že tento je rozvedený, býva vo vlastnom dome, počet detí 1, že bol vykonaný dotaz v registri „Solus“, s výsledkom bez negatívneho záznamu v registri, na základe čoho bol vykonaný „výpočet MLS“.

12. Z výkladu ustanovenia § 7 a § 11 ZoSÚ vyplýva, že veriteľ pri posúdení úverovej schopnosti klienta je povinný brať na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať, pričom sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcií jeho zachovania do budúcnosti. Nejde

prítom o získanie 100 % istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ sa dostane do stavu, ktorý mu neumožní schopnosť svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť v spolupráci so žiadateľom o úver, ale tieto si aj zabezpečiť sám. Je potom povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ na druhej strane je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver závisí teda od posúdenia nazbieraných informácií o tom, či v závislosti na frekvencii a výške splátok je tento schopný uhrádzať aj ostatné výdavky domácnosti.

13. V prejednávanej veci odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný ako veriteľ pred uzavretím predmetnej spotrebiteľskej zmluvy dostatočným spôsobom skúmal osobné, rodinné a majetkové pomery dávajúce podklad k tomu, či bude schopný poskytnutý spotrebiteľský úver (vzhľadom na jeho výšku) po určitú dobu a v stanovených frekvenciách (splátok) splácať tak, aby podmienky splácania boli dodržané počas celej dĺžky doby poskytnutého úveru s tým, aby nedošlo aj k ohrozeniu finančnej stability plniť si ostatné povinnosti v jeho osobnom živote. Zo zistenia vykonaného veriteľom vyplýva, že v prípade žalobcu sa jedná o fyzickú osobu s pravidelným mesačným príjmom, so zabezpečeným bývaním, so stabilným rodinným životom, s uvádzanými výdavkami, pričom okrem týchto skutočností si žalovaný preveroval pomery na strane žalobcu aj v tzv. registri Solus s výsledkom bez negatívneho záznamu na strane žiadateľa. Odvoláciu námietku žalobcu, že žalovaný v priebehu konania dôkaz o vykonaní šetrenia v registri Solus nepredložil, vychádzajúc z tvrdenia žalovaného, že takýto dôkaz predložiť v konaní nemôže, keďže ho nemá k dispozícii, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko v konaní nebolo zo strany žalobcu tvrdené ani preukazované, že by bol výsledok tohto záznamu opačný. V kontexte vyhodnotenia vyššie uvedených skutkových okolností odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že v danom konkrétnom prejednanom prípade nič nenasvedčuje tomu, že postup žalovaného pri skúmaní a posudzovaní podmienok § 7 ods. 1 ZoSÚ - schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver - by bol nesprávny, keďže v osobe žalobcu sa jednalo o spotrebiteľa, ktorý už v minulosti mal poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý riadne a včas splácal, aj v danom prejednanom prípade došlo zo strany žalobcu k riadnemu si plneniu povinností v zmysle uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy dlh riadne a včas splácať, keď bolo zároveň preukázané, že úver žalobca splatil predčasne pred dohodnutou dobou platnosti doby poskytnutého spotrebiteľského úveru. Z uvedeného teda vyplýva, že pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy podľa zistení žalovaného nič nenasvedčovalo tomu, že by žalobca ako dlžník vzhľadom na svoje osobné, rodinné a majetkové pomery nesplácal dlh riadne a včas, ktoré skutočnosti nastali aj v prípade daného poskytnutého spotrebiteľského úveru, ktorý žalobca uhradil v zmysle podmienok zmluvy. Za daných okolností odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že na základe podmienok § 7 ods. 1, ods. 2 a § 11 ods. 2 ZoSÚ účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy neboli zistené skutočnosti, na základe ktorých by bolo dôvodné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

14. Za vecne správny považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalovaným a žalobcom z 27.04.2014 obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. r) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v súvislosti s Úverovou zmluvou č. SUA14/002523 z 27.06.2014 bola uzatvorená aj Zmluva o zriadení záložného práva č. SUA14/002523 z 27.06.2014, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo v prospech záložného veriteľa na motorové vozidlo zn. Suzuki Grand Vitara Diesel 0,6 - 1.9 TDi SJLX. Zmluva o zriadení záložného práva v bode 4.1 obsahuje znenie, v zmysle ktorého záložné právo k zálohu vzniká jeho registráciou v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa § 151f ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom podľa bodu 4.2 záložca bol povinný podať bez zbytočného odkladu od podpisu tejto zmluvy žiadosť o registráciu záložného práva v Registri záložných práv a že (podľa poslednej vety tohto znenia) záložca sa zaviazal uhradiť všetky náklady spojené s registráciou záložného práva v Registri záložných práv. Na základe takéhoto dojednania v zmluve žalobca uhradil poplatok za registráciu záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa Sadzobníka pre výpočet odmeny notára za notárskou činnosť, ktorý tvorí prílohu Vyhlášky MS SR č. 31/93 Z.z. vo výške 47,79 Eur a za výmaz záložného práva vo výške 16,60 eur. Aj ustanovenie § 9 ods. 2 písm. r) ZoSÚ, ktoré je výsledkom implementácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách a o spotrebiteľskom úvere, je potrebné vykladať v kontexte čl. 10 ods. 2 písm. n) Smernice, podľa ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza prípadne informáciu, že

sa musia zaplatiť notárskej poplatky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. r) a čl. 10 ods. 2 písm. n) Smernice je potrebné hodnotiť aj v duchu jeho výkladu na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová C-42/15. Článok 23. Smernice 2008/48/ES sa totiž vykladá v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, že ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, t.j. uvedené je však potrebné hodnotiť vo vzťahu k jednotlivým bodom čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES.

15. Z hľadiska uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že čl. 10 ods. 2 písm. n) Smernice 2008/48/ES v spojení s čl. 9 ods. 2 písm. r) ZoSÚ je potrebné vykladať v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať údaj o tom, že povinnosťou spotrebiteľa bude platiť aj tzv. notárske poplatky. V danom prípade v zmysle bodu 4.1 Zmluvy o zriadení záložného práva žalovaný ako dodávateľ služby informoval žalobcu o tom, že v uvedenom zmluvnom vzťahu bude povinný hradiť náklady spojené s registráciou záložného práva v Registri záložných práv, t.j. že bude povinný uhradiť poplatok za registráciu záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnej záložnej (spotrebiteľskej) zmluve bol žalobca ako spotrebiteľ informovaný o tom, aký druh notárskeho poplatku bude povinný uhradiť a s akým konkrétnym súvisiacim úkonom mu takáto povinnosť vznikne. Už na základe takéhoto upovedomenia spotrebiteľa bolo zrejmé, že s úkonom notára vznikne poplatková povinnosť, pričom jeho výška bude závisieť od jeho výpočtu, t.j. v závislosti od výšky zabezpečenej pohľadávky, pričom je zrejmé, že výška poplatku sa vypočítava podľa osobitného predpisu - Vyhlášky MS SR č. 31/93 Z.z. Z hľadiska vyššie uvedeného odvolací súd vyvodil, že zo strany žalovaného bolo naplnením podmienok § 9 ods. 2 písm. r) ZoSÚ vo vzťahu k čl. 10 ods. 2 písm. n) Smernice 2008/48, ak žalovaný upovedomoval o „výške notárskych poplatkov“ spôsobom, ako je to v bode 4.1 a 4.2 zmluvy o zriadení záložného práva uvedené. Z uvedených dôvodov preto vyslovený záver súdu prvej inštancie v bode 58. odôvodnenia, že nebolo preukázané porušenie podmienok uzavretej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. r) ZoSÚ, odvolací súd považoval za správny a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 155 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)